

rede som smaa Træbygninger af den lettest mulige Konstruktion, burde have været opførte for de Midler, der af en tidligere Regering blev anvendte" — og saa beder jeg ærede Medlemmer lægge Mærke til de Ord, som nu kommer — „til Etablering af de bombefaste Hulrum, der — helt fyldte med Krudt, som de er — er rettede som mægtige Kanonløb mod de bagved liggende Byer, Brøndbyøster og Avedøre, hvis Skæbne i Tilfælde af en Eksplosion bliver den fuldstændigste Rasering uden mindste Haab om Frelse for noget der-værende levende Væsen“. Det er jo malende Ord, og det er tillige ganske manende Ord, der udtales her. Men gjaldt det den Gang og under de Forhold med de mindre Mængder af Ammunition, som da var opbevarede ude paa Landbefæstningen, maa disse Ord have adskillig større Betydning, adskillig større Rækkevidde nu, hvor der for det første i Løbet af Sikringsperioden er anskaffet betydelige Mængder af Ammunition, og hvor det for det andet siges, at disse Ammunitions-mængder skal samles paa enkelte Steder. Jeg kan ikke skønne andet, end at Faren ved en saadan Koncentration af Ammunitions-mængden er meget betydelig, og jeg kan ikke forstaa, at man tør foretage noget saadant uden samtidig at drage Omsorg for, at der er et tilbørligt Tilsyn med og en tilbørlig Bevogtning af disse Magasiner.

Under disse Omstændigheder synes det os langt naturligere, at man, saaledes som det ogsaa er udtalt i vor Betænkning, indskrænkede sig til at desarmere de Værker, for hvilke civile Formaal har Anvendelse, Følgen deraf skulde naturligvis ogsaa være, at disse Værker ryddedes baade for Skytset og de Konstruktioner, som hører dertil, og for Ammunitionen. Jeg tror, at man vilde kunne naa til Enighed mellem alle de forskellige Partier om en saadan Ordning, og selv om man skred til en saadan delvis Desarmering, vilde der alligevel være Mulighed for, at det, der blev tilbage, i nogen Maade kunde danne et Bolværk overfor lettere fjendtlige Angrebskræfter, som vilde søge at komme ind i Byen ved Overrumpling, søge at bemægtige sig de Magasiner og Depoter, der er, og søge at forhindre en Sammendragning af Tropper, der skulde tjene til Forsvaret, og muligvis derved umuliggøre ethvert Forsvar. Selv om man opgiver væsentlige Dele — navnlig naturligvis de Dele, som det civile Liv havde Brug for —, vilde man alligevel kunne beholde saa meget tilbage,

at der var nogen Mulighed for, at man kunde afværge et pludseligt Overfald. Jeg tror ikke, man under de nuværende Forhold tør sige, at et saadant Overfald er ganske og aldeles udelukket.

Man har ogsaa antydnet, at der ved en Desarmering og ved Bortsalg af visse Arealer, som nu indtages af Befæstningsanlægene, skulde kunne opnaas visse Indtægter. Man har ganske vist selv skønnet, at disse Indtægter ikke vilde blive store; man har sagt, at der lader sig vanskelig skønne om, hvor store de vilde blive. Men jeg tvivler ikke om, at det nok skal vise sig, at det vil blive meget beskedne Indtægter; og jeg tror yderligere, at under den finansielle Situation, under hvilken ikke alene Staten, men ogsaa Kommunerne lever, vil det ikke være muligt at tilvejebringe selv beskedne Beløb til Indkøb af disse Arealer.

Under Hensyn til alle de her berørte Forhold, og da vi tillige ikke kan se, at det netop i dette Øjeblik skulde være saa nødvendigt at skride til en Desarmering, vil vi, selv om vi — naar man først har faaet Kendskab til, hvad der fra Folkenes Forbunds Side vil kræves af os, for at vi som andre Stater kan blive Medlem af dette Forbund — da er villige til at træde i Forhandling om Nedlæggelse af Landbefæstningen indenfor det Tidsrum, som er nævnt i Loven af 30. September 1909, dog ikke paa det nuværende Tidspunkt kunne give vort Minde til en saadan Nedlæggelse.

Lovforslaget bestemmer imidlertid tillige, at Fæstningsartilleriregimentet skal ophæves, og man har endda sat en saa tidlig Dato som 1. April i Aar. Fæstningsartilleriregimentet skal nedlægges, uden at man paa samme Tid opfylder den udtrykkelige Bestemmelse, som var fastsat i Hærloven af 30. September 1909: at samtidig med, at Fæstningsartilleriregimentet ophævedes, skulde der oprettes en ny selvstændig Feltartilleriafdeling paa Sjælland. Dette vil man gøre paa et Tidspunkt, hvor man, som jeg sagde før, ikke har noget som helst Begreb om, hvilke militære Betingelser vi skal opfylde som Medlem af Folkenes Forbund; og man vil endvidere skride til en Svækkelse af vort Artilleri i en saadan Grad, at Felthæren ganske vil komme til at undvære Støtte af sværere Artilleri, undvære Støtte af Krumbaneskyts. Dette forekommer mig at være ganske uforsvarligt.

Naar man imidlertid er gaaet med til denne Bestemmelse, er jeg til en vis Grad